OBSAH

Foto na titulu: Jan Zátorský

3
Pátek Ivy Pekárkové
ČEMU SE SMĚJEME?
6
Rozhovor
PETR SÍS:
TADY MÁM POCIT, ŽE SEM PATŘÍM
Lucie Zídková
14
Téma
VLAKEM PO EVROPĚ
Tomáš Hájek
20
Fokus
SLYŠET ČÁRU
Radan Wagner
24
Rozhovor
RADIM KOTRBA:
EXOTIKA NA ČESKÝCH PASTVINÁCH
Ludmila Hamplová
42
Křížovka

PÁTEK
týdenní příloha LN

Šéfredaktor: István Léko
Ředitel redakce: Veselin Vačkov
Vedoucí magazínu: Vladan Šír
Art director: Petr Puch
Redakce magazínu: Alena Plavcová, Petra Tajovský Pospěchová, Lucie Zídková
Jazyková redakce: Iva Pospíšilová
Inzerce: Ivana Weissová (garant titulu) mobil: 734 517 331
Kontakt na redaktory: jmeno.prijmeni@lidovky.cz
Adresa: AMC, Karla Engliše 519/11, 150 00, Praha 5. Tel.: 225 067 111

www.lidovenoviny.cz
www.lidovky.cz

Předplatné: 225 555 533
Tiskne: MAFRAPRINT
Magazín je prodejný jen s deníkem Lidové noviny.

Foto Shutterstock

ČEMU SE SMĚJEME?

Pátek Ivy Pekárkové

Jarka, drobná, ještě pořád pěkná pětašedesátnice, vstoupila do supermarketu.

Vzápětí ji cosi bacilo do obličeje a rozbilo jí nos. Dostala taky ránu do čela, takže se její váhavý pád k zemi dal vysvětlit i lehkým otřesem mozku, nejen zděšením a šokem. Uslyšela ještě, jak se kdesi poblíž dva chlapi rozchechtali mužným barytonem, a na okamžik ztratila vědomí.

Musela se probrat během pár vteřin, protože sekuriťáci, kteří se tyčili nad ní, se pořád ještě smáli, až hýkali. Zpovzdáli celý výjev pobaveně sledovalo několik zákazníků, šťastných, že oni si na rozdíl od Jarky všimli stěny z čiréhо plexiskla, nastražené ve vchodu do prodejny, a obešli ji.

Když si sekuriťáci konečně všimli, že je Jarka zraněná, pomohli jí vstát. Asi jim ve svém úleku dostatečně uctivě nepoděkovala, a tak na ni ten zdvořilejší bafl: „Jsme se zasmáli, že jo? Kdybyste viděla, jak jste vypadala, když jste se nám tu rozpleskla…“

Jarka později napsala manažerovi prodejny a upozornila ho, že je průhledné plexisklo ve vchodu nebezpečné a měli by ho něčím označit. Třeba na něj přilepit siluetu sokola, takovou, jaké se lepí na plexisklové zástěny u dálnic a které děsí zpěvné ptactvo. Anebo radši fotku rozchechtané držky jednoho z jejich sekuriťáků, která vyděsí všechny. Dosud se nedočkala odpovědi.

Stephen Leacock, slavný kanadský humorista, se v jedné eseji zmínil, že čím primitivnější je člověk, tím krutější je jeho smysl pro humor. Uvedl prehistorický příklad: skupinka dávnověkých lovců jde po zamrzlém jezeře, když tu se jeden propadne a zmizí pod ledem. Ostatní se zastaví nad dírou a zalykají se smíchy.

Něco na tom bude. Dočetla jsem se například, že tálibánci – a mnozí z nich jistě patří k nejprimitivnějším jedincům na planetě – se často radostně smějí při popravách, protože způsob, jakým zastřelený padne k zemi či oběšený visí s vyplazeným jazykem, jim přijde k popukání. Mí taxikářští kolegové z Afghánistánu, muži, kteří před tálibánci uprchli, měli naopak problém zasmát se čemukoli. Ne že by byli morousové a nerozuměli vtipu. Jen měli hrozný strach, že smíchem urazí ostatní.

Smát se utrpení druhého člověka – nešťastníkovi, který uklouzl na ledovce, Jarce, která vstoupila do plexiskla – je v naší západní civilizaci běžné a všeobecně tolerované. Můj přítel K. se hrozí, když vidí, čemu všemu se chechtáme. Copak nevíme, že se to může stát i nám? V Nigérii když zakopnete a seknete sebou, se nikdo neodváží ani pousmát. Všichni ztuhnou, syknou bolestí a volají: „Sorry, sorry, sorry.“ «